

Arrest

**nr. 59 324 van 6 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 24 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 juli 2008, als niet-begeleide minderjarige, een asielverzoek in. Hij verklaarde op dezelfde dag België te zijn binnengekomen.

1.2. Bij brief gedateerd op 9 oktober 2008 deelde de voogd van verzoeker mee dat deze afstand wenste te doen van zijn asielverzoek. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde op 10 oktober 2008 de afstand vast.

1.3. Op 6 november 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. De termijn om gevolg te geven aan dit bevel werd meermaals verlengd.

1.4. Verzoeker werd op 15 februari 2010 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, geldig tot 11 mei 2010. Deze aankomstverklaring werd eenmalig verlengd tot 27 juli 2010, zijnde de datum waarop verzoeker meerderjarig werd.

1.5. Verzoeker diende via een op 27 juli 2010 gedateerde brief een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 17 november 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt, die verzoeker op 1 december 2010 ter kennis is gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.08.2010 werd ingediend door :

*[G., B.] [...]
nationaliteit: Nepal
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 07.08.2008 in België verblijft, geïntegreerd is, Nederlands leert en spreekt, deeltijds werkt en studeert, zicht heeft op een vast contract, goede contacten onderhoudt met iedereen, getuigenverklaringen voorlegt, een hulpaanvraag heeft ingediend bij de dienst “Jeugdwelzijn” en een mogelijkheid heeft tot pleegzorg, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts werd toegestaan zolang hij minderjarig was waardoor hij kon genieten van de [voordelige] bepalingen van de omzendbrief van 15.09.2005. Betrokkene werd tot en met datum van 27.07.2010 getolereerd op het Belgisch Grondgebied, gezien de verlenging van zijn bijlage 38, zijn aankomstverklaring en de verlenging van zijn bijlage 3. Dit was echter een gunstmaatregel waaruit geen rechten geput kunnen worden. Bovendien had de voogd van betrokkene in eerste instantie de verplichting om gevolg te geven aan het bevel tot terugbrenging. Betrokkene diende bij zijn meerderjarigheid alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en hij diende in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Wat de scholing van betrokkene betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat hij in zijn land van herkomst geen verdere scholing kan volgen.

Het feit dat betrokkene een leerovereenkomst voorlegt kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang betrokkene in het bezit was van een geldig verblijfsdocument. Vermits zijn aankomstverklaring slecht geldig was tot en met de datum waarop betrokkene meerderjarig werd, namelijk tot en met 27.07.2010, vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene haalt aan dat hij het slachtoffer is van het onoordeelkundig beheer van zijn dossier door zijn vroegere voogd. Uit info[r]matie te vinden in het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken hiervoor reeds op 12.07.2010 een zorgvuldige analyse van alle elementen uitvoerde. Betrokkene voegt geen nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn procedure als minderjarige naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde dienst. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze dienst.

Betrokkene beweert dat hij in een financiële precariteit zou terecht komen, aangezien hij over geen financiële mogelijkheden beschikt om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen. De IOM beschikt over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Betrokkene stelt dat hij, wanneer hij terugkeer[t] naar Nepal, geen enkele ernstige mogelijkheid heeft om zich te integreren, gezien hij geen enkel familielid meer heeft. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers bijna 16 jaar in Nepal en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. “

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker tevens op 1 december 2010 ter kennis is gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

0 Betrokkene deed afstand van zijn asielprocedure bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen op datum van 15.10.2008.

0 De aankomstverklaring van betrokkene was slechts geldig tot en met datum van 27.07.2010. Betrokkene verblijft sindsdien illegaal in het land.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsverplichting. Tevens betoogt hij dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Hij licht zijn middel als volgt toe:

“Overwegende dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en in combinatie met het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 aan de tegenpartij opleggen om de bestuurshandelingen op een adequate wijze formeel en materieel te motiveren, namelijk in feiten en in rechten;

Dat het algemeen rechtsbeginsel van administratief recht van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen aan de tegenpartij opleggen om beslissing te nemen met kennis van zaken, na kennisname van alle elementen van het [...] administratief dossier en eventueel zelf de nodige inlichtingen in te winnen om een beslissing te nemen met volle kennis van zaken;

Dat het artikel 8 EVRM aan de tegenpartij verbiedt om over te gaan tot disproportionele aantastingen van het privé- en gezinsleven en dat deze aantastingen enkel worden toegelaten tenzij ze noodzakelijk zijn in een democratische samenleving omwille van één van de redenen opgesomd in de alinea 2 van het artikel 8 EVRM;

Dat de bestreden beslissing, wat betreft het artikel 8 van het EVRM stelt dat dit artikel niet van toepassing zou zijn, omdat de eiser niet zou aantonen dat er nog andere familieleden van hem in België zouden verblijven en de bestreden beslissing beweert dat gewone sociale relaties niet onder bescherming van het artikel 8 EVRM zouden vallen;

Dat deze interpretatie door de tegenpartij echter niet conform is met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens;

Dat de bestreden beslissing hiermee voorbij gaat aan het feit dat de eiser heeft aangehaald dat hij zeer nauwe sociale relaties heeft in België, zijn leven terug heeft opgebouwd in België, zijn schoolloopbaan heeft verder gezet en een leercontract heeft gesloten, waarna hij een vast arbeidscontract zal bekommen, na afloop van de proefperiode (stuk 2);

Hij is steeds begeleid geweest tijdens zijn verblijf in België, door zijn voogd en door de dienst “Jongerenwelzijn”, waar hij een mogelijkheid heeft tot pleegzorg bij een Belgische vrouw die bereid is deze zorg op zich te nemen (stuk 2);

Dat de eiser al deze energie heeft gestoken in het zich integreren in de Belgische samenleving, omdat hij niet verder kon overleven in de Nepalese samenleving, waar geen enkel familielid meer was om hem op te vangen en waar hij werd uitgebuit en slecht werd behandeld door de Maoïsten (stuk 2):

Dat de eiser heeft aangehaald dat wanneer hij zou moeten terugkeren naar Nepal, al zijn verwezenlijkingen op het gebied van integratie te niet zouden worden gedaan, hij zijn leerovereenkomst zou moeten stopzetten die hij al heeft afgesloten in legaal verblijf en dat dit dus allemaal [e]n

disproportionele aantasting zou betekenen van zijn privé- en familiaal leven, beschermt door artikel 8 EVRM;

Dat het te niet doen van al deze verwezenlijkingen overduidelijk tot gevolg zal hebben dat zijn private levenssfeer op een disproportionele wijze zal worden aangetast, wat onmenselijke en vernederende behandelingen tot gevolg zal hebben en een schending van zijn privé- en gezinsleven, omdat hij dan verplicht zal zijn om België te verlaten na jaren verblijf en integratie;

Dat wat betreft de aangehaalde schending van het artikel 8 van het EVRM de bestreden beslissing er zich tevreden mee stelt op te merken dat de eiser geen enkel familielid heeft in België en dat gewone sociale relaties niet zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM;

Dat de bestreden beslissing daarmee wel één element uit het oog verliest en dat is met name het concept van "privé en familiaal leven", wat niet alleen de banden betreft tussen familieleden onderling, maar ook "het recht om op het emotionele vlak betrekkingen te onderhouden met anderen om de eigen personaliteit te kunnen ontwikkelen (R.ERGEC VELU, La Convention européenne des droits de l'homme, Brussel, Bruylant, blz. 338 – eigen vertaling). Het Hof van Straatsburg heeft er aan herinnerd dat "het begrip gezinsleven" bedoelt bij artikel 8 niet enkel beperkt is tot de gezinnen die op het huwelijk gestoeld zijn, maar de facto andere betrekkingen kan inhouden (CF.besluiten Marckx c. België van 13 juni 1979 reeks A nr. 31 blz. 14 §31, Keegan c. Ierland van 26 mei 1994, reeks A nr. 290, blz. 17, §44 en Kroon Alii c. Nederland van 27 oktober 1994, reeks A en nr. CBLZ.55-56 §30)" (XYZ/RU.,22.04.97, lexnet).

In huidig geval vallen de door verzoekers in België tot stand gebrachte betrekkingen onder toepassingsgebied van artikel 8 van de Conventie";

Dat de bestreden beslissing dus enkel de enge interpretatie hanteert van het artikel 8 van het EVRM, door enkel rekening te houden met eventuele gezinsbanden tussen de eiser en familieleden en het effect van een verplichting om terug te keren naar zijn land van herkomst op eventuele familiebanden;

Dit de tegenpartij geen rekening heeft gehouden met de ruime interpretatie van het artikel 8 van het EVRM zoals deze wordt gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zoals hierboven reeds vermeld en er dus op geen enkele wijze wordt onderzocht hoe het privé- en gezinsleven van de eiser, tot stand gebracht door de relaties die hij heeft gecreëerd met andere personen in België buiten zijn gezin, niet op een disproportionele wijze worden aangetast in strijd met artikel 8 van het EVRM indien hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst;

Dat de eiser uitdrukkelijk heeft aangehaald dat hij in België heeft school gelopen, nauwe vriendschapsbanden heeft gecreëerd in België, een leerovereenkomst heeft gesloten, die hij zal moeten verbreken wanneer hij zou worden verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst, de mogelijkheid heeft om een vast arbeidscontract te krijgen en te worden begeleid door de Dienst "Jongerenwelzijn", wat allemaal voorbeelden zijn van zijn perfecte integratie en zijn privé-leven in België, zodat een terugkeer naar Nepal een disproportioneel aantasting zou betekenen van zijn privé- [en] gezinsleven beschermt door artikel 8 EVRM;

Dat de bestreden beslissing duidelijk dit aspect niet heeft onderzocht, omdat er enkel wordt verwezen naar de afwezigheid van gezinsbanden en familiebanden met personen in België, zonder concreet uit te leggen in welke mate het conform het artikel 8 van het EVRM zou zijn dat er een aantasting wordt veroorzaakt van het privé-leven van de eiser gevormd door zijn relaties gecreëerd in België, gevormd door vriendschapsrelaties, sociale relaties, schoolse relaties en andere affectieve en professionele relaties, zoals bijvoorbeeld de mogelijkheid om een vast arbeidscontract te sluiten na afloop van de proefperiode in zijn leercontract;

Dat in het kader van het onderzoek van de aanvraag tot machtiging tot verblijf het vaststaand[e] rechtspraak is van de Raad van State dat de tegenpartij alle elementen ingeroepen ten titel van buitengewone omstandigheden moet onderzoeken en het duidelijk uit de bestreden beslissing moet blijken dat deze effectief zijn onderzocht en welke redenen er worden weerhouden voor het niet weerhouden ervan als buitengewone omstandigheden;

Dat de motivering van de bestreden beslissing als zou de opleiding van de eiser zou kunnen worden verdergezet in het land van herkomst geen afdoende motivering is, nu de Raad van State reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat er rekening moet mee gehouden worden dat het schooljaar

wordt afgebroken en dat het kind zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zal moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal;

Dat in een arrest n° 121.928, de Raad van State heeft geoordeeld : « que concernant la scolarité des enfants des requérants, la partie adverse se borne à affirmer, dans la décision relative à la requérante, que « la scolarité de ses enfants ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays où les autorisations de séjour sont à lever serait difficile ou impossible » et que « la scolarité des enfants ne nécessite pas un enseignement spécial, exigeant des infrastructures spécialisées qui n'existeraient pas sur place » ; que contrairement à ce que soutient la partie adverse, la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour y lever les autorisations de séjour requises ; qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période ; qu'il ressort du dossier administratif que la partie adverse a, en l'espèce, été informé de la scolarité des enfants des requérants depuis le 27 août 2001, qu'en laissant s'écouler deux années scolaires entières avant de prendre les décisions attaquées, la partie adverse a contribué à rendre plus difficile encore, le retour des requérants et de leurs enfants dans leur pays d'origine. » CE n°121.928 van 30 juli 2003);

Dat de tegenpartij in dit geval op de hoogte is van het schoolgaan van de eiser sinds zijn aankomst in België;

Dat conform de geldende rechtspraak van de Raad van State er dus moet worden geoordeeld dat het schoolgaan van de eiser een buitengewone omstandigheid uitmaakt, omwille van het feit dat hij zeker een schooljaar zal missen omwille van de moeilijke omschakeling naar het ene schoolsysteem naar het andere;

Dat de bestreden beslissing ook niet motiveert waarom het verbreken van het leercontract en het verliezen van de werkmogelijkheid voor de eiser en het te niet doen van al zijn verwezenlijkingen op gebied van integratie in België geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken en geen disproportionele aantasting zouden veroorzaken van zijn privé- en gezinsleven in de zin van het artikel 8 EVRM in geval van verplichte terugkeer naar Nepal;

Dat daarnaast de eiser heeft aangehaald dat er een onoordeelkundig beheer is geweest van zijn dossier door zijn voormalige voogd, toen hij nog niet-begeleide minderjarige vreemdeling was, maar de bestreden beslissing beperkt zich er toe te vermelden in de bestreden beslissing dat op 12 juli 2010 reeds een zorgvuldige analyse van alle elementen zou zijn uitgevoerd en dat de eiser geen nieuwe elementen zou hebben toegevoegd aan de elementen die hij reeds tijdens zijn procedure als minderjarige naar voren bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde dienst, zodat de elementen ter ondersteuning van het huidig verzoek om machtiging tot verblijf geen andere beoordeling zouden wettigen dan die van deze dienst;

Dat er echter moet worden opgemerkt dat de dienst MINTEH nooit een oordeel heeft geveld over het onoordeelkundig beheer door de voormalige voogd van de eiser van zijn dossier, wat blijkt uit geen enkele beslissing genomen door deze dienst;

Dat de eiser concreet heeft aangehaald dat hij reeds in september 2009 over zijn paspoort beschikte afgeleverd door de Nepalese ambassade en dat de voogd heeft nagelaten dit aan de bevoegde dienst van Dienst Vreemdelingenzaken te melden tot begin februari (stuk 2, p.2);

Dat de voogd beweerde dat hij enkel twee kopieën van een paspoort zou hebben ontvangen van de eiser, maar er zijn drie getuigen die kunnen bevestigen dat de voogd het paspoort kwam terugbrengen naar de eiser midden november 2009;

Dat de eiser er spijtig genoeg verkeerdelijk van uit ging dat een kopie van zijn paspoort al zou zijn overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken vanaf het moment dat hij dit had overhandigd aan zijn voogd; Dat indien dit ook effectief was gebeurd, de eiser veel sneller een aankomstverklaring had verkregen en dan zou de eiser ook reeds gedurende meer dan zes maand onder aankomstverklaring zijn geweest op het moment dat hij meerderjarig werd en had hij dus in de voorwaarden kunnen zijn voor het afleveren van een A-attest voor zijn meerderjarigheid;

Dat daarmee samenhangend er moet worden ingegaan op de zogenaamde duurzame oplossing die mogelijk zou zijn voor de eiser in Nepal, omdat wordt beweerd door de bestreden beslissing dat het erg

onwaarschijnlijk zou zijn dat de eiser geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie, gezien hij bijna 16 jaar in Nepal verbleef en dat zijn verblijf in België, zijn integratie opgebouwde banden geenszins kunnen worden vergeleken met zijn relaties in het land van herkomst;

Dat de eiser gechoqueerd is door deze overwegingen in de bestreden beslissing omdat hij steeds, bij de behandeling van zijn dossier, ook al door de dienst MINTEH heeft aangegeven dat zijn vader is overleden, dat zijn moeder hem in de steek heeft gelaten en dat hij geen idee heeft waar zij zich nu bevindt;

Dat hij ook reeds veel vroeger heeft uitgelegd dat er stappen worden ondernomen om te zoeken naar zijn moeder, via een aanvraag die is ingediend bij het Rode Kruis, maar dat dit nog steeds geen resultaat heeft opgeleverd;

Dat in ieder geval de eiser steeds heeft duidelijk gemaakt aan de tegenpartij dat zijn moeder hem in de steek heeft gelaten en dat hier dus duidelijk haar onwil uit blijkt om voor de eiser te zorgen, die uiteindelijk is opgevoed door zijn grootmoeder, die intussen ook is overleden, waarna hij in de handen is gevallen van Maoïsten, waarvoor hij heeft gewerkt, maar die bezwaarlijk kunnen worden gezien als een mogelijkheid van hervestiging in geval van terugkeer naar Nepal, omdat de eiser werd uitgebuit en slecht behandeld door de Maoïsten;

Dat de eiser dus enkel zijn moeder heeft gekend die voor hem heeft gezorgd, vervolgens zijn grootmoeder en daarna de Maoïsten, die hem enkel hebben slecht behandeld en uitgebuit, zodat het niet duidelijk is bij welke andere kennissen of familieleden de eiser zich zou kunnen vestigen voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf in Nepal;

Dat na een onderzoek van alle elementen in het dossier van de eiser ook door de dienst MINTEH en door de tegenpartij geen alternatieven zijn naar voren gebracht die zouden wijzen op een mogelijkheid tot verblijf of ten laste name in Nepal;

Dat het tegendeel door de tegenpartij nooit is bewezen van wat is aangevoerd door de eiser, namelijk dat hij geen enkel familielid meer heeft en geen enkele persoon bij wie hij zou kunnen verblijven en die hem zou kunnen ten laste nemen voor zijn verblijf in Nepal, waar hij geen enkele band meer mee heeft;

Dat het nogal gemakkelijk is om zomaar te poneren in de bestreden beslissing dat het "erg onwaarschijnlijk lijkt" dat de eiser geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven, omdat de eiser steeds op constante wijze heeft aangegeven dat hij geen familieleden meer heeft in Nepal en geen betrouwbare kennissen die hem niet in het verleden hebben uitgebuit;

Dat er dus geen enkel objectief bewijs voorligt of geen enkel objectief element in het dossier aanwezig is dat er op wijst dat de eiser wel degelijk een mogelijkheid heeft tot verblijf bij iemand van zijn familie of vrienden of kennissen in Nepal;

Bij gebrek aan tegenbewijs en gelet op het feit dat de eiser al het mogelijke heeft gedaan om aan te tonen dat hij geen enkele mogelijkheid heeft tot vestiging in Nepal tijdens zijn procedure als niet-begeleide minderjarige, moeten deze verklaringen voor waar worden gehouden, bij gebreke aan andere objectieve elementen in het dossier die op het tegendeel wijzen;

Dat de bestreden beslissing verwijst naar de mogelijkheid om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om de nodige steun te verkrijgen om een terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken;

Dat de eiser echter geen enkele mogelijkheid heeft om voorlopig te verblijven bij iemand die hij kent in Nepal, en er wordt niet vermeld in de bestreden beslissing dat het fonds in het kader van het IOM zou toelaten om hem bij te staan in het zoeken naar huisvesting;

Dat wanneer de terugkeer van de eiser zou worden georganiseerd, hij eenvoudigweg op straat zou terecht komen, omdat hij geen enkele mogelijkheid van huisvesting heeft in Nepal;

Dat de bestreden beslissing nalaat om in concreto uit te leggen op welke wijze de eiser zou worden geholpen om concreet een opvangmogelijkheid te hebben in Nepal en op welke wijze hij in zijn

levensonderhoud zou kunnen voorzien, gezien hij in Nepal op geen enkel moment een opleiding of cursus heeft gevolgd om te kunnen worden tewerkgesteld;

Dat daarom het duidelijk is dat de eiser wel degelijk in financiële precariteit zal terechtkomen en niet zou kunnen worden gehuisvest in geval van terugkeer naar Nepal, wat onmenselijke en vernederende behandelingen zouden uitmaken in geval van terugkeer naar Nepal, wat op absolute wijze wordt verboden door het artikel 3 EVRM;

Dit de bestreden beslissing dus op een kennelijk gebrekkige wijze is gemotiveerd en een schending vertoont van de verplichting tot materiële motivering in toepassing van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in combinatie met het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, in combinatie met het artikel 3 van het EVRM, gezien niet wordt aangetoond op welke wijze de eiser concreet zou kunnen worden gehuisvest en niet in de financiële precariteit zou terecht komen;

Dat een laatste element dat moet worden aangehaald betreffende de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing en een kennelijke appreciatiefout, de vermelding is in de bestreden beslissing op pagina 2;

Dat in de beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf, genomen op 17 september 2010 stond vermeld: "Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een bevel tot terugbrenging d.d. 06.11.2008, door zijn toenmalige voogd betekend op 07.11.2008. Hij heeft echter gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.";

Dat deze beslissing werd ingetrokken en dat vervolgens de bestreden beslissing werd genomen op 17 november 2011 en betekend aan de eiser op 1 december 2010 en hierin staat nu vermeld op pagina 2:

"[...] de aankomstverklaring van betrokkene was slechts geldig tot en met datum van 27.07.2010. Betrokkene verblijft sindsdien illegaal in het land."

Dat de eiser er moet op wijzen dat het bevel tot terugbrenging dat werd betekend aan zijn voogd steeds werd verlengd, dat uiteindelijk hem een aankomstverklaring werd afgeleverd, die werd verlengd tot zijn meerderjarigheid op 27 juli 2010 en dat hij op het moment van het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op 26 juli 2010 dus nog steeds op wettige wijze op het grondgebied verbleef, zodat er van hem niet kon worden verwacht, op het moment van het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf dat hij gevolg zou geven aan het bevel tot terugbrenging;

*Dat bovendien het bevel tot terugbrenging werd betekend aan de voogd van de eiser en het daardoor de voogd is die werd geacht gevolg te geven aan het bevel tot terugbrenging, zolang de eiser minderjarig was, op voorwaarde dat dit bevel niet werd verlengd wat ook effectief is gebeurd;
Dat de voogd van de eiser dus niet kan worden gevraagd om een gevolg te geven aan dit bevel tot terugbrenging, gezien de systematische verlengingen die hebben plaatsgevonden tot de meerderjarigheid van de eiser;*

Dat de eiser vanaf 27 juli 2010 meerderjarig is geworden en het bevel tot terugbrenging is nooit aan de eiser persoonlijk betekend evenmin als een ander bevel om het grondgebied te verlaten tot het bevel dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en die hem werd betekend op 7 oktober 2010;

Dat de tegenpartij daarom een kennelijke appreciatiefout begaat en de bestreden beslissing is daarom op een kennelijk gebrekkige wijze gemotiveerd doordat wordt verwacht van de eiser dat hij het grondgebied zou moeten verlaten terwijl er sinds zijn meerderjarigheid nooit een bevel om het grondgebied te verlaten aan hem is betekend;

Dat door het gebrek aan betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de eiser vooraleer de aanvraag tot machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, de bestreden beslissing niet dienstig als reden kan aanhalen van het op 1 december 2010 betekende bevel om het grondgebied te verlaten dat de eiser na datum van vervallen van zijn aankomstverklaring illegaal op het grondgebied verbleef;

Dat daarnaast wordt verwezen naar het feit dat de eiser afstand deed van zijn asielpcedure bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 oktober 2008, wat een element is dat op zich niet afdoende is om het bevel om het grondgebied te verlaten of de bestreden beslissing op zich, gezien de eiser vele andere elementen heeft aangehaald in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf

ingediend op 26 juli 2010, die eventueel een toekenning van een machtiging tot verblijf kunnen rechtvaardigen;

Dat een asielpcedure een afzonderlijke procedure is die geen deel uitmaakt van de procedure in toepassing van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en deze motivering dus niet afdoende is als reden van het bevel om het grondgebied te verlaten;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten zelf (bijlage 13) verwijst naar de brief FOD Binnenlandse Zaken, dienst DVZ, zonder verdere motivering en gezien hierboven werd aangetoond dat deze bestreden beslissing op een kennelijke gebrekkige wijze is gemotiveerd en een kennelijke appreciatiefout bevat moet het bestreden bevel dus ook worden als illegaal beschouwd, ook al door de schending van het algemeen rechtsbeginsel van zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen;”.

3.2. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen het volgende:

“Betreffende de vermeende schending van de aangehaalde artikelen van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen en van de formele motiveringsplicht, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- *het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- *wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoeker meent dat de gemachtigde in de bestreden beslissing ten onrechte heeft geoordeeld dat ‘gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM’.

Verzoeker verwijst naar zijn beweerde integratie, scholing en de sociale relaties die hij heeft opgebouwd en hij meent kennelijk dat deze vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat het wel degelijk de vaste rechtspraak is van de Raad van State dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.St. nr. 172.824 van 27 juni 2007, R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005, R.v.St., nr. 140.615 van 15 februari 2005, R.v.St., nr. 102.840 van 23 januari 2002).

Bovendien kan artikel 8 EVRM niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied.

Verzoeker meent kennelijk dat de door hem aangehaalde elementen van integratie en sociale binding moeten volstaan om vast te stellen dat er een disproportionele aantasting is van zijn privé-leven'.

De verwerende partij wijst er evenwel op dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrij stelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken.

Verzoeker beperkt zich desbetreffend tot loutere beweringen, doch hij toont op geen enkele wijze aan dat de door de gemachtigde gemaakte beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoeker legt dit echter naast zich neer, en is kennelijk de mening toegedaan dat artikel 8 van het EVRM hem toelaat om zonder meer verder op het grondgebied te verblijven en rechten te putten uit zijn illegaal verblijf, quod certe non.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoekers middel dus ook wat dit onderdeel betreft niet kan worden aangenomen.

Terwijl ook verzoekers beschouwingen nopens zijn scholing niet ernstig zijn. Verzoeker wist dat zijn verblijf in het Rijk precair was, en toont geenszins aan dat hij schade zou lijden ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij zou trouwens ook geen nadelige gevolgen hebben opgelopen na zijn overgang in 2008 naar Vlaanderen.

Bovendien heeft de rechtspraak waar verzoeker naar verwijst betrekking op minderjarige kinderen, die aldus in een volstrekt andere situatie zitten dan verzoeker, die niet meer schoolplichtig is en waarbij de keuze voor het volgen van verdere scholing enkel en alleen bij verzoeker zelf berust.

Zoals in de bestreden beslissing geheel terecht wordt opgemerkt, toont verzoeker niet aan dat hij in zijn land van herkomst geen verdere scholing zou kunnen volgen.

Eiser licht vervolgens de door hem aangehaalde problemen met zijn voogd toe, en stelt dat er geen duurzame oplossing mogelijk was in Nepal.

Terecht wordt desbetreffend in de bestreden beslissing geoordeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze elementen reeds heeft beoordeeld en dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt. Verzoeker houdt voor als zou er nooit een beslissing genomen zijn, doch uit de stukken van het administratief dossier blijkt afdoende dat er een zeer grondig onderzoek is gebeurd naar de duurzame oplossing die voor betrokkene kon worden gevonden, alsook dat de betwisting tussen betrokkene en zijn voogd reeds uitvoerig werd besproken en beoordeeld binnen de dienst Minderjarigen van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit het administratief dossier blijkt dat er een onderhoud is geweest op 29.06.2010 met de Dienst Vreemdelingenzaken, verzoeker, zijn voogd en een begeleidster van het LOI, nopens de problemen tussen verzoeker en zijn voogd en nopens de datum van afgifte van zijn aankomstverklaring. Naar aanleiding van dit onderhoud werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 12.07.2010 beslist om de eerdere beslissingen te behouden, met name dat verzoekers aankomstverklaring slechts zal verlengd worden tot aan zijn meerderjarigheid.

Verzoeker is dan ook geenszins ernstig in zoverre hij poneert dat er 'geen enkele beslissing' zou zijn genomen. Terwijl de situatie van verzoeker door het bureau minderjarigen ook zeer grondig werd onderzocht doch er werd beslist dat voor verzoeker geen duurzame oplossing kan worden gevonden in België.

Verzoekers volstrekt ongestaafde beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

De verwerende partij dient op basis van de - zeer uitvoerige - beschouwingen van verzoeker vast te stellen dat deze kennelijk de mening is toegedaan dat de gemachtigde de door hem aangevoerde elementen ten onrechte niet als buitengewone omstandigheden beschouwt.

Verzoeker kan zulks echter niet dienstig voorhouden.

De verwerende partij wijst erop dat duidelijk blijkt dat in artikel 9 van de Wet dd. 15.12.1980, waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen, een algemene regel is gesteld ten aanzien waarvan art. 9bis zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

Laatstgenoemd artikel heeft slechts tot doel om vreemdelingen die in hun land van herkomst of van ophoud geen Belgische diplomatieke overheid ter beschikking hebben of om een aan henzelf vreemde reden de aanvraag niet kunnen doen bij die overheid, toch de gelegenheid te geven een machtiging aan te vragen tot langdurig verblijf in België (zie naar analogie nopens art. 9, 3e lid (oud) Raad van state nr. 53.032 dd. 25.04.1995 en Raad van State nr. 53.736 dd. 15.06.1995):

"De toepassing van het artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft, of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden,*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid"*

Verzoeker, in wiens hoofde geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen weerhouden worden, kan zich niet op een ontvankelijke wijze beroepen op art. 9bis van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overigens dient te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de wet geenszins werd ingevoerd om illegaal in het Rijk verblijvende vreemdelingen de mogelijkheid te bieden alsdan nog een verblijfsvergunning voor langer dan drie maanden te bekomen.

Terwijl de gemachtigde over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid beschikt om de door verzoeker aangevoerde omstandigheden te beoordelen.

Verzoeker, die kennelijk een feitelijke herbeoordeling van zijn dossier beoogt, kan hierin niet slagen, nu het uw Raad niet toekomt de feitelijke beoordeling van de gemachtigde over te doen.

Verzoeker beperkt zich tot het aanbrengen van ongestaafde beschouwingen en overwegingen die feitelijke grondslag missen, en toont derhalve geenszins aan dat de beoordeling van het dossier door de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze is gebeurd, dit temeer nu verzoekers dossier ook in het verleden (door het bureau minderjarigen) reeds grondig werd onderzocht aangaande verzoekers situatie

in Nepal en de mogelijkheid tot het vinden van een duurzame oplossing in België. en ook dit bureau niet besliste tot het afleveren van een verblijfsrecht aan verzoeker.

Verzoeker is ook nog gegriefd doordat er in de bestreden beslissing niet zou zijn verwezen naar de mogelijkheid tot bijstand van het IOM bij zijn huisvesting in Nepal.

Er dient vooreerst op te worden gewezen dat verzoeker hiervan ook niets had vermeld in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis, waarin hij enkel opmerkte dat hij "over geen financiële mogelijkheden zal beschikken om te voorzien in zijn levensonderhoud", beschouwing waarop door de gemachtigde in de bestreden beslissing ter dege wordt geantwoord.

Verzoeker kan niet aan de gemachtigde ten laste leggen dat deze niet antwoordt op een argument dat niet was aangebracht. Zulks is niet ernstig.

Terwijl in de bestreden beslissing wel degelijk wordt verwezen naar een mogelijkheid tot huisvesting, nu er uitdrukkelijk wordt vermeld dat de reïntegratiebijstand van het IOM ook "accommodatie/huur" kan omvatten.

Verzoekers beschouwingen missen dan ook — andermaal — feitelijke grondslag.

De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 3 EVRM kan dan ook geenszins worden aangenomen.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoeker is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoeker meent tenslotte nog dat er in de bestreden beslissing een 'kennelijke appreciatiefout' zou zijn opgenomen, nu er wordt opgemerkt dat verzoeker na datum van zijn meerderjarigheid "alles in het werk diende te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen."

Verzoeker is kennelijk de mening toegedaan dat hij het grondgebied niet diende te verlaten nu er hem sinds zijn meerderjarigheid nooit een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, dan voor het eerst n.a.v. de (eerste) onontvankelijkheidsbeslissing nopens zijn aanvraag o.g.v. art. 9bis.

Zulke beschouwing is uiteraard manifest in strijd met de wetgeving en de Belgische openbare orde, nu het niet toegelaten is om illegaal op het grondgebied te verblijven. Het is uiteraard niet zo dat men pas 'illegaal' verblijft wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend. Verzoeker keert de regels om!

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, heeft verzoeker een wettelijke verplichting om niet illegaal op het grondgebied te verblijven en dit grondgebied zodoende te verlaten zodra er sprake is van zulk illegaal verblijf, zoals in casu.

Verzoekers beweringen desbetreffend zijn weinig ernstig, dit temeer nu verzoeker wel duidelijk wist dat er aan de voogd een bevel tot terugbrenging was betekend, dat niet meer werd verlengd, zodat verzoeker meer dan afdoende op de hoogte was van het gegeven dat hij illegaal verbleef en dus het grondgebied diende te verlaten.

Terwijl er in de bestreden beslissing, in strijd met wat verzoeker beweert, geen motief wordt opgenomen nopens de afstand die verzoeker heeft gedaan van zijn asielaanvraag.

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren met bevel om het grondgebied te verlaten."

3.3.1. Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werden genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt toegelicht dat verzoekers aanvraag om, in toepassing van voormelde wetsbepaling, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden onontvankelijk is omdat de door hem aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Tevens wordt uiteengezet waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet als buitengewone omstandigheden kunnen weerhouden worden. Zo wordt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, in de bestreden beslissing – onder meer – geduid waarom de scholing en integratie van verzoeker, het gegeven dat hij een leercontract heeft in België en het feit dat hij uitzicht heeft op werk niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt geduid dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt hij omdat langer in het Rijk verblijft dan de toegelaten termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. De bewering van verzoeker dat de tweede bestreden beslissing "verwijst naar de brief FOD Binnenlandse Zaken, dienst DVZ, zonder verdere motivering" mist derhalve feitelijke grondslag. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van*

bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De motiveringen van de bestreden beslissingen zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoeker toe te begrijpen op welke gronden deze beslissingen genomen zijn en stellen hem in de mogelijkheid om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bijgevolg bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoeker geeft nog te kennen van oordeel te zijn dat verweerder in de bestreden beslissingen dient te motiveren waarom deze beslissingen geen disproportionele aantasting van zijn privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM veroorzaken. Zijn stelling vindt echter geen steun in de bewoordingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

3.3.2. Verzoeker betoogt verder dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout en van een schending van de materiële motiveringsplicht.

3.3.2.1. Wat betreft de eerste bestreden beslissing dient dit onderdeel van het middel te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Allereerst dient te worden geduïd dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet als algemene regel voorziet dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt wordt het hem, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer de betrokken vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden, zoals verweerder terecht stelt, een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid na te gaan of de aanvraag werd ingediend door een vreemdeling die aantoonde dat hij over een identiteitsdocument beschikt of die vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Voormelde buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die toelaten te besluiten dat het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard.

Verzoeker bekritiseert het gegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zijn scholing niet als een buitengewone omstandigheid heeft willen aanvaarden, maar toont hiermee geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de eerste bestreden beslissing wordt duidelijk geargumenteed waarom de

scholing van verzoeker niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd en wordt meer specifiek aangegeven dat verzoeker niet langer schoolplichtig is en geen bewijzen voorlegde dat hij in zijn land van herkomst geen verdere scholing kan volgen. Verzoeker stelt de situatie anders te beoordelen dan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, maar weerlegt diens argumentatie niet. Verzoeker toont verder, door te verwijzen naar het arrest van de Raad van State van 30 juli 2003 met nummer 121.928, niet aan dat de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. De gegevens die aanleiding gaven tot voormeld arrest zijn immers niet vergelijkbaar met deze in het dossier van verzoeker. Het door verzoeker geciteerde arrest had namelijk betrekking op de scholing van minderjarige schoolplichtige kinderen terwijl verzoeker meerderjarig en niet langer schoolplichtig is (cf. RvS 22 december 2008, nr. 189.072). Verzoeker maakt ook zijn stelling niet aannemelijk dat de door hem gevolgde opleiding – waarbij moet toegelicht worden dat het gaat om deeltijds beroepsonderwijs, een onderwijsvorm die grotendeels bestaat een effectieve tewerkstelling – een vorm van scholing is die, indien deze in een ander land moet gevolgd worden, aanleiding geeft tot *“een moeilijke omschakeling”*.

Verzoeker weerlegt verder evenmin de motivering in de eerste bestreden beslissing dat het gegeven dat hij een leerovereenkomst afsloot niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid, nu het hem sinds zijn meerderjarigheid niet meer is toegestaan om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied en de door verzoeker ingeroepen elementen met betrekking tot zijn integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten en slechts in het bezit gesteld werd van een aankomstverklaring die geldig was tot op het ogenblik dat verzoeker meerderjarig werd, met name op 27 juli 2010. Verzoeker beschikt sindsdien niet meer over enige verblijfstitel in België. Het komt dan ook niet onwettig of kennelijk onredelijk voor om te besluiten dat het feit dat verzoeker verbintenissen aanging zonder rekening te houden met de beperkingen verbonden aan zijn verblijfssituatie geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Het is evenmin kennelijk onredelijk of onwettig om gegevens die wijzen op een integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (cf. RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). Een goede integratie en meer specifiek de kennis van het Nederlands, het feit zelfredzaam en werkbereid te zijn en de aanwezigheid van vrienden en kennissen verhindert immers niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde diplomatieke of consulaire post wordt ingediend.

Verzoeker stelt daarnaast, wat betreft het door hem in zijn aanvraag aangevoerde onoordeelkundige beheer van zijn dossier door zijn voormalige voogd, dat de dienst MINTEH van de Dienst Vreemdelingenzaken hierover nooit een oordeel heeft geveld. De Raad stelt evenwel vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat voormelde dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk op de hoogte was van het feit dat er discussies waren tussen verzoeker en zijn voogd, onder meer aangaande het tijdstip dat verzoeker in het bezit was van zijn paspoort. Tevens blijkt dat verzoeker, samen met zijn voogd en een begeleider van het lokaal opvanginitiatief waar verzoeker verbleef, werd uitgenodigd voor een gesprek met deze dienst, waarbij voormelde problemen ter sprake kwamen. De dienst bleef niettemin bij haar standpunt dat men niet over voldoende elementen beschikte om te stellen dat de duurzame oplossing zich op het Belgische grondgebied diende te realiseren en dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de afgifte van een A-kaart. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien op welke wijze deze door verzoeker geuite kritiek een buitengewone omstandigheid uitmaakt die het voor verzoeker bijzonder moeilijk of onmogelijk maakt om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen vanuit zijn land van herkomst. De Raad merkt verder op dat in de eerste bestreden beslissing niet wordt geoordeeld dat de duurzame oplossing voor verzoeker in Nepal ligt – verzoeker lijkt hier te verwijzen naar de, op hem niet meer van toepassing zijnde, omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen –, doch slechts wordt bepaald dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd die aantonen dat hij zijn aanvraag niet kan indienen vanuit zijn land van herkomst.

Verzoeker uit nog kritiek op de motivering in de eerste bestreden beslissing dat het onwaarschijnlijk voorkomt dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en waarbij erop wordt gewezen dat verzoeker bijna zestien jaar in Nepal verbleef. Verzoeker licht toe dat hij meermaals heeft aangegeven dat hij geen familie meer heeft in Nepal en geen betrouwbare kennissen die hem niet in het verleden hebben uitgebuit en dat in het administratief dossier geen enkel objectief element aanwezig is dat erop wijst dat hij wel degelijk de mogelijkheid heeft

om te verblijven bij iemand van zijn familie of bij vrienden of kennissen in Nepal. Tevens stelt hij dat verweerder in de eerste bestreden beslissing nalaat *in concreto* uit te leggen op welke wijze hij zou worden geholpen om een opvangmogelijkheid in Nepal te hebben en op welke wijze hij in zijn levensonderhoud zou kunnen voorzien. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker aan verweerder meedeelde dat hij via de hulp van een goede vriend van zijn overleden vader naar België is gekomen, zodat het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat het erg onwaarschijnlijk is dat hij niet gedurende korte tijd een beroep zou kunnen doen op familie, vrienden of kennissen. Daarnaast blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder aangaf dat verzoeker een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie, en meer specifiek het reïntegratiefonds van deze organisatie, om de nodige steun te verkrijgen ingeval van terugkeer naar Nepal. Er wordt gesteld dat dit fonds tot doel heeft om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten en dat dit onder meer ook de kosten voor het volgen van (beroeps)opleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, accommodatie en huur omvat.

3.3.2.2. Wat betreft de tweede bestreden beslissing dient dit onderdeel van het middel te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling die de juridische grondslag vormt van de tweede bestreden beslissing – luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de op 15 februari 2010 aan verzoeker afgegeven aankomstverklaring eenmalig werd verlengd tot 27 juni 2010, zijnde de datum waarop verzoeker meerderjarig werd. Sindsdien beschikt verzoeker niet meer over een verblijfsmachtiging of verblijfsrecht op het Belgische grondgebied en kon verweerder bijgevolg toepassing maken van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Er dient verder te worden benadrukt dat verzoeker nalaat de wettelijke bepaling te duiden op grond waarvan verweerder verplicht zou zijn om in de tweede bestreden beslissing te antwoorden op de in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen elementen.

3.3.2.3. In zoverre verzoeker nog kritiek uit op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 september 2010, dient te worden opgemerkt dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van voorliggend beroep en deze beslissing bovendien werd ingetrokken en vervangen door de thans tweede bestreden beslissing, zodat zijn betoog niet dienstig is.

3.3.2.4. De uiteenzetting van verzoeker laat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een kennelijke beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 7 en 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

3.3.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden gesteld dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenfinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.3.4. Artikel 8 van het EVRM – bepaling die verzoeker eveneens geschonden acht – bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker in België een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft, zoals ook vastgesteld door verweerder in de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat het begrip gezins- en familieleven niet beperkt is tot de gezinnen die op het huwelijk gestoeld zijn maar ook *de facto* betrekkingen kan omvatten, doch laat na aan te geven welk *de facto* gezins- of familiebanden hij heeft in België. Er blijkt derhalve niet dat verweerder onterecht stelde dat verzoeker niet aantoonde familieleden in België te hebben en dus niet dienstig naar artikel 8 van het EVRM kon verwijzen.

Verzoeker benadrukt voorts dat de het concept *“privé- en familiaal leven”* niet louter betrekking heeft op banden tussen familieleden, doch ook het recht omvat om op het emotioneel vlak betrekkingen met anderen te onderhouden en zijn persoonlijkheid te ontwikkelen. Verzoeker laat evenwel na aan te tonen dat de *“sociale relaties”* en de *“emotioneel betrekkingen”* waarnaar hij refereert dusdanig zwaarwichtig en intensief zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Verzoeker verwijst naar het feit dat hij, toen hij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in België aangetroffen werd, door een aantal personen en instanties begeleid werd. Er is evenwel geen gegeven voorhanden dat toelaat te besluiten dat de kwaliteit en de intensiteit van de relaties tussen verzoeker en deze personen van die aard is dat deze onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM zouden vallen. Bijgevolg kan evenmin worden besloten dat verweerder de sociale relaties waarnaar verzoeker refereerde foutief zou beoordeeld hebben en hierbij *in casu* zou ingegaan zijn tegen de rechtspraak van het EHRM. In de mate dat verzoeker verwijst naar de tijdelijk aangestelde voogd dient de Raad bovendien vast te stellen dat verzoeker zich negatief over deze persoon uitlaat, wat niet wijst op het bestaan van een te beschermen relationele band. Verzoeker toont ook niet aan dat indien dergelijke relaties toch zouden bestaan, hij deze niet verder zou kunnen onderhouden terwijl hij niet in België verblijft, zodat de bestreden beslissingen effectief als een inmenging in zijn privé- of gezinsleven dienen beschouwd te worden.

In zoverre verzoeker verder verwijst naar zijn integratie, scholing, het leercontract dat hij afsloot en zijn kans op tewerkstelling en hieruit toch enig beschermd privé-leven zou dienen afgeleid te worden kan het volstaan op te merken dat verzoeker wist of behoorde te weten dat hij nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden werd toegelaten of gemachtigd en dat hij enkel voorlopig opgevangen werd in afwachting van een mogelijke terugkeer naar zijn land van herkomst. De bestreden beslissingen hebben dan ook

niet tot gevolg dat enig bestaand verblijfsrecht aan verzoeker ontnomen werd en in deze omstandigheden kan niet gesproken worden van een inmenging in het privé-, of gezinsleven. In dit verband moet ook worden benadrukt dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden heeft aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De gegevens waarnaar verzoeker verwijst laten ook niet toe te concluderen er elementen zijn die hem verhinderen om in zijn land van herkomst te verblijven. Verzoeker betoogt dat hij – net zomin als in België – *“geen enkel familielid meer heeft”* in zijn land van herkomst waarop hij kan terugvallen doch weerlegt het motief in de bestreden beslissing niet dat hij een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie, en meer specifiek het reïntegratiefonds van deze organisatie, om de nodige steun te verkrijgen ingeval van terugkeer naar Nepal. Verzoeker zet ook niet uiteen waarom hij geen gebruik zou kunnen maken van deze optie waarnaar verweerder verwijst. Hij toont evenmin aan dat hij, gelet op het feit dat hij meerderjarig is en een beroepsopleiding genoot niet in staat zou zijn om in zijn land van herkomst door arbeid in zijn levensonderhoud te voorzien. De Raad dient daarenboven op te merken dat verzoeker voorheen aan verweerder verklaarde dat hij na het overlijden van zijn grootmoeder, bij wie hij verbleef, *“bijstand en steun ontving van familieleden”* en dat hij zichzelf dus tegenspreekt inzake de aanwezigheid van familieleden in Nepal.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan ook niet besloten worden dat er in voorliggende zaak enige positieve verplichting, afgeleid uit artikel 8 van het EVRM, op verweerder zou rusten om een verblijfsmachtiging aan verzoeker toe te staan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden weerhouden.

3.3.5. Verzoeker betoogt verder dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, nu deze beslissing een disproportionele aantasting vormt van zijn private levenssfeer en hij in een financieel precaire situatie zal terechtkomen in Nepal en er niet zal kunnen worden gehuisvest.

Bij de bespreking van het vorige onderdeel van het middel werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat er sprake is van een inmenging in zijn privé- of gezinsleven en dat er evenmin kon vastgesteld worden dat enige positieve verplichting op verweerder zou rusten om een verblijfsmachtiging toe te staan. Voorts moet worden herhaald dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven dat verzoeker een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie, en meer specifiek op het reïntegratiefonds van deze organisatie, om de nodige steun te verkrijgen ingeval van terugkeer naar Nepal. Er wordt gesteld dat dit fonds tot doel heeft om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten en dat dit onder meer ook de kosten voor het volgen van (beroeps)opleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, accommodatie en huur omvat. Verzoeker weerlegt deze motivering niet en toont dan ook niet aan dat hij in Nepal een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker toont met zijn toelichting geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK